

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

167. Skänninge kyrka.

Pl. LVI. Fig. 2 (B. 874).

Litteratur: B. 874; L. 1659; W. 173.

För denna runsten synes B. 874 vara den enda kunskapskällan, och där angives dess plats vara i kyrkan, och teckningen visar, att runstenen varit en kalksten med ornerad mitt och inskriften längs kanterna.

Enligt gravstensskalan i B. 874 har det avbildade stycket varit 1,95 m långt och dess största bredd 88 cm.

L. 1659 läser inskriften sålunda:

— . . . nsi . . m . . l : is anskrle : svin . . . in Guþ . . a —

varvid prickarna beteckna runor, som antingen finnas stympade i B. 874 eller antagas på grund av avståndet; **nsi** och **i** uti **in** utgöra ock gissning.

L. 1659 läser otvivelaktigt runorna i rätt ordning, varemot W. 173 börjar med **anskrle**. Teckningen i B. 874 måste delvis vara felaktig, mångt streck, som betecknats som ristning, har på annat sätt tillkommit.

Följande återställelse av inskriften synes mig åtminstone tänkbar. L. 1659 **si** torde vara början av **ki[arua]**, det föregående **n** alltså **t** i **[le]t**. L. 1659 **m . . l** : har varit **kubl** :, följt av **[þ]is[i]**. Runorna **† † an** böra då vara prep. *at* och äro alltså grundligt fellästa, varpå **skrle** utgör den avlidnes namn, som kan ha varit *Skule* eller *Skulle*; båda formerna upptagas av Lundgren; **skrle** vore alltså felläsning för ***skula**. Det följande **suin** bör då vara felläsning för **sun**, följt av **sin**, varav **n** finnes i B. 874. Sedan har den vanliga önskan: Gud hjälpe hans ande! inletts med **guþ**.

Inskriftens fonetiska transskription kan alltså förmodas vara:

— *læt giarva kumbl þessi aftik Skula sun sinn. Guð* —.

Översättning: N. N. lät göra detta minnesmärke efter Skule, sin son. Gud hjälpe hans ande!

Ög. 167. Skänninge (B. 874).